

man begrunde Pligten, skal man først og fremmest søge at begrunde Netten. Men med hvilken Net skal Kommunen i dette Tilfælde tage Afgift af Tiende, Jordstyd og Arvefæsteafgift? Den, der oppebærer disse Afgifter, staa ikke i noget som helst Forhold til den Kommune, som skal have Afgiften af Tienden med videre. Jeg kan ikke se, at der her kan ligge nogen anden Grund for Reglen end den, at Kommunerne skulle tage deres Fordel, hvor de kunde finde den; men det er ikke noget godt Grundlag for en Lovregel. Bestemmelsen er i en anden Henseende ogsaa meget uheldig. Man indfører her — jeg tænker navnlig paa Forholdet med Hensyn til juridiske Personer — en særlig Afgift paa Tiender, netop som vi staa med et Lovforslag som Afgang til at afløse Tienden. Medens intet Menneske vel ellers, naar der er Spørgsmaal om at afløse en Tiende, vilde tage noget Hensyn til, at den, der ejer Tienden, svarer Kommunesafgift af den Indtægt, han oppebærer af Tienden gennem Formue- og Besidighedsstatten, saa tror jeg rigtignok, at naar Forholdet ordnes som her, at man lader Stiftelser betale Afgift af deres Tiendeindtægt, vil man i Tilfælde af Afsløsning udsætte sig for, at der bliver sagt: den Tiende er ikke mere værd end Indtægten minus den Afgift, I skal betale, saaledes at man i Virkeligheden kommer til at forringe Værdien af Tienden for Stiftelsen. Endnu uheldigere stiller det sig imidlertid med Jordstyd og Arvefæsteafgifter. Der gaar man som sagt ud fra, at det er Afgiftsejeren, der skal betale Afgift til Kommunen og saaledes maa det ogsaa blive efter de Forhold, der allerede eksistere; men i Fremtiden vil det sandelig blive Yderne, der kommer til at betale Afgiften. Sælges der i Fremtiden Ejendomme paa den Maade, at der lægges Arvefæsteafgift paa dem, vil jo Sælgeren, naar han skal beregne det Beløb, hvormed Afgiften skal gaa ind i Købesummen, ganske simpelt tage sin Kommunesafgift med i Beregningen og trække den fra Indtægten, og det bliver da Køberen, der kommer til at betale Afgiften i Fremtiden. En anden Følge er den, at man vil være mindre tilbøjelig til i Fremtiden at ordne sine Salg af faste Ejendomme saaledes, at man overhovedet indlader sig paa at tage Arvefæsteafgift for en Del af Købesummen, en Følge, der vist ikke er meget heldig. Men min Hovedindvending mod denne Bestemmelse er netop den, at jeg ikke kan se, hvorledes vedkommende Kommuner kan paaberaabe sig nogen som helst Ret til at tage den Afgift, her er Tale om. — I § 4 staa opstillet en særlig Be-

regning for Nettoindtægten af Jordbrug. Der er allerede fra anden Side gjort Indvending mod den. Min Hovedindvending er den, at medens Lovforslaget begrænser denne Regels Anvendelse til den mellemkommunale Beskatning, hvor den i og for sig er ligegyldig, fordi den slet ikke vil komme Bidragshyderen, den afgiftspligtige til Stude, saa frygter jeg meget for, at denne Bestemmelse alligevel faktisk vil faa langt større Rækkevidde, naar man sætter det ind i Lovforslaget her. Her vil det blive opfattet af Kommunalbestyrelserne som en Tilkendevivelse om, at dette er en rimelig og billig Maade at beregne Nettoindtægten af Jordbrug paa, og det tror jeg ikke, man kan indrømme, det er. Hvad man ellers vil kunne sige om Reglen, har den sin store Skavank deri, at man beregner Renten af Værdien i Handel og Wandel. Men hvad menes dermed? Det er en bekendt Sag, at Værdien i Handel og Wandel er vanskelig at finde. Man maa i saa Henseende navnlig sondre mellem de Gaarde, der besiddes af dem, som have arvet dem, og de Gaarde, som ere købte. De Folk, der have arvet Gaardene, have faaet dem overdragne i sin Tid for en meget rimelig Købesum, og navnlig tror jeg nok, man kan sige, at deres Adkomstdokumenter vistnok ofte vise en aldeles forbausende lav Købesum. Skal nu den være Norm for vedkommendes Afgiftspligt, vilde man komme til højt mærkværdige Resultater. Og ved Siden deraf staa de, der ere indvandrede i Kommunen, som have købt deres Gaarde meget dyrt, maaste, men som saa ogsaa ganske rigtigt skulle blive hængende ved den høje Købesum, de have givet for den. Jeg tror ikke, den Regel vil føre til rimelige og billige Resultater. — Den Endring, der er foregaaet i § 5, hvor Regeringens 2 pCt. ere blevne forandrede til $\frac{1}{2}$ pCt. for hvert af Kalenderaarets Kvartaler, skal jeg tiltræde med Anerkendelse for de gode Følger, den har for Lovforslaget. — Det er af et Mindretal foreslaaet, at 2 pCt. skulde forandres til 3 pCt. Det tror jeg ikke, der er Grund til, og jeg skal i saa Henseende holde mig til Flertallet.

Vi komme dernæst til Bestemmelsen om Aktieselskaber og andre Selskaber med begrænset Ansvar. Mod den Affattelse, som Flertallet har givet denne Paragraf, har jeg den formelle Indvending, at man har udeladt Bestemmelsen om, hvilken Kommune der er berettiget til Skatten. Der kommer senere i § 11 en Anthyndning i saa Henseende, men jeg tror ikke, denne Bestemmelse er udtømmende, naar man har udeladt den Bestem-